

निश्चितं तथैवेत्याह सत्यमिति अर्ककैरारक्तं घनमुत्तरोष्ठवत्पश्यत तस्य घनस्य प्रतिच्छायाया अरुणरोधस्थलं अधरोष्ठवत्पश्यते तिसर्वत्रान्वेति ॥
 ॥ २० ॥ सृक्किभ्यामोष्ठप्रांताभ्यां प्रतिस्पर्द्धते तुल्यतया वर्त्ते तेन गोदरे गिरिदध्यौ एतास्तुंगशृंगालयः तस्य दंष्ट्राभिः स्पर्द्धमानाः ॥ २१ ॥ आस्तृता
 याममार्गः विस्तृतो दैर्घ्यवान्मार्गः प्रतिगर्जति प्रतिस्पर्द्धते एषां शृंगाणामंतर्गतं मध्यगतं ध्वांतमेतत् अंतराननम् आननस्य मध्यं प्रतिगर्जति ॥ २२ ॥
 दावेनोष्णः खरो वातोऽयम् तेन दावाग्निना दग्धानां सत्वानां यो दुर्गंधः स एव सर्पां तर्गतामिषगंधवद्भाति ॥ २३ ॥ एवं संतमेवाजगरमन्यथोत्प्रेक्ष्य निर्भ

सत्यमर्ककरारक्तमुत्तराहनुवद्धनम् ॥ अधराहनुवद्रोधस्तत्प्रतिच्छायायाऽरुणम् ॥ २० ॥ प्रतिस्पर्द्धते सृक्कि
 भ्यां सव्यासव्येन गोदरे ॥ तुंगशृंगालयोऽप्येतास्तदंष्ट्राभिश्च पश्यत ॥ २१ ॥ आस्तृता याममार्गोऽयं रसनां प्रति
 गर्जति ॥ एषामंतर्गतं ध्वांतमेतदप्यंतराननम् ॥ २२ ॥ दारोष्णखरवातोऽयं श्वासवद्भाति पश्यत ॥ तद्गंधसत्त्व
 दुर्गंधोऽप्यंतरामिषगंधवत् ॥ २३ ॥ अस्मान्किमत्र ग्रसितानि विष्टानयं तथा चेद्वक्वद्विनंद्यति ॥ क्षणादनेने
 तिवकार्युशन्मुखं वीक्ष्योद्दुःसंतः करताडनैर्ययुः ॥ २४ ॥ इत्थं मिथोऽतथ्यमतज्ज्ञभाषितं श्रुत्वा विचिंत्येत्यमृषा
 मृषायते ॥ रक्षो विदित्वाऽखिलभूतहृत्स्थितः स्वानां निरोद्धुं भगवान्मनोदधे ॥ २५ ॥ तावत्प्रविष्टास्त्वसुरोदरांत
 रंपरं नगीर्णाः शिशवः सवत्साः ॥ प्रतीक्षमाणेन वकारिवेशनं हतस्वकांतस्मरणेन रक्षसा ॥ २६ ॥ तान्वीक्ष्य कृ
 णः सकलाभयप्रदो ह्यनन्यनाथान् स्वकरादवच्युतान् ॥ दीनांश्च मृत्योर्जठराग्निघासान् घृणाऽर्दितो दिष्टकृतेन वि
 स्मितः ॥ २७ ॥ कृत्यं किमत्रास्य खलस्य जीवनं न वा अमीषां च सतां विहिंसनम् ॥ द्वयंकथं स्यादिति संविचिंत्य
 तज्ज्ञात्वाऽविशत्तुंडमशेषदृग्घरिः ॥ २८ ॥

याययुः किं ग्रसिताग्रसिष्यति अनेन श्रीकृष्णेन हन्त्रेति वकारेरुशत्कमनीयं मुख
 म् ॥ २४ ॥ अमृषावस्तुतः सर्पवपुरसुर एव मृषायते स्वानां सर्पसादृश्यगोचरत्वेन प्रतीयते इति तान् निरोद्धुं वारयितुं यावन्मनोदधे तावत्प्रविष्टा इत्युत्त
 रणान्वयः ॥ २५ ॥ तावत्प्रविष्टा एव केवलं न तु तेन गीर्णा गलिताः जीर्णा इति पाठेऽपि स एवार्थः कथं भूतेन हतयोः स्वकयो रंतं स्मरति अनुध्याय
 तीति तथा तेन अत एव वकारेः श्रीकृष्णस्य प्रवेशं प्रतीक्षमाणेन ॥ २६ ॥ स्वकरादवच्युतान्विनिःसृतान्विस्मितः सन् कृत्यं किमत्रेत्यादिविचिंत्य तत्रो
 पायं ज्ञात्वा स्वयमप्यविशदित्यन्वयः ॥ २७ ॥ कथं विचिंत्य अस्य जीवनममीषां च विहिंसनमिति द्वयं वै निश्चितं कथं न स्यादिति ॥ २८ ॥